

Conte número 4. Pseudònim: Lluna negra

La Marta va obrir la capsa de cartró que havia trobat al fons de l'armari de l'àvia i, entre capes de paper de seda groguenc, hi va descobrir un quadern de tapes blaves amb les cantonades gastades. A la primera pàgina, amb una lletra menuda i acurada que no reconeixia, hi deia: “Si llegeixes això, vol dir que ja he marxat. No em busquis on creus que soc, sinó allà on mai no hauries gosat anar.”

Va girar la pàgina. La segona era en blanc. I la tercera. I totes les altres, fins a l'última, on hi havia enganxada una clau petita de llautó i un dibuix a tinta que semblava un mapa.

Al centre del mapa hi havia una senyal, on s'intuïa que hi havia alguna mena de tresor. La Marta va deduir que el mapa era el jardí de casa l'àvia i decidida va anar-hi a explorar. Mai no havia estat tan intrigada a esbrinar allò que l'àvia havia enterrat. Va arribar al jardí i amb una pala de joguina, de quan era petita, va començar a fer un forat, cada vegada li costava més treure la sorra, però mica en mica va anar descobrint el que semblava una caixeta daurada amb un candau. La va agafar i se'n va anar a dins de casa a buscar la clau de llautó per obrir-la. Dins d'aquella caixeta hi havia una fotografia antiga i un bitllet d'avió.

La Marta tota emocionada va agafar la fotografia i va veure la seva àvia de jove amb una altra noia. Una noia que semblava rossa, amb els ulls clars i una mica pigada. El bitllet d'avió era d'anada i tornada i per sorpresa de la Marta amb data d'aquell mateix any, del proper mes de maig. No s'ho podia creure, aquell bitllet d'avió encara era vigent, de fet quedava una setmana per a aquella data.

La Marta no s'ho va pensar dos cops i es va passar la setmana fent la maleta i planejant què faria quan arribés a Estocolm. Just abans d'agafar l'avió, la Marta va tornar a mirar la fotografia i la va girar, allà escrit va trobar el nom de la seva àvia i el de l'altra noia, juntament amb una adreça. Es va començar a posar nerviosa i va decidir que quan arribés a Estocolm aniria a buscar aquella noia, una tal Freja Eriksson, la noia pigada de la fotografia. L'avió va aterrar i la Marta amb els nervis a flor de pell va agafar un taxi cap a casa la Freja. Quan va arribar, ben decidida, va tocar el timbre i una dona de mitjana edat li va obrir la porta. La Marta va demanar per la Freja, li va ensenyar la fotografia i la dona la va fer passar.

Aquella dona, pèl-roja, era la filla de la Freja, i li va explicar que feia temps que esperaven la seva visita. La Freja, havia mort també, com la seva àvia, però la filla li va explicar tot i li va donar una carta escrita per la seva mare. A la carta, explicava que la Freja i l'àvia de la Marta havien set espies durant la segona guerra mundial i que havien servit als principals països d'Europa contra els alemanys. Durant aquella època es van fer molt amigues, fins al punt de viure juntes a Estocolm durant molt de temps.

Aquells anys a Estocolm van representar per a les dues amigues la llibertat, la lluita i la revolució per poder acabar amb la guerra. La Marta va descobrir que les aportacions de la seva àvia i la Freja van ser claus per derrotar el règim feixista. Tot i que mai havia sentit a parlar enlloc de la Freja i de la seva àvia, ni en llibres ni en diaris, va descobrir que treballaven sota un pseudònim, el de Friedrich Nielsen, espia amb molt bona reputació per les seves aportacions per acabar amb la guerra. La Marta va quedar bocabadada i alhora molt emocionada, La filla de la Freja li va ensenyar retalls de diaris, llibres i fotografies de les dues amigues i de les seves proeses sota d'aquell pseudònim. La Marta va agrair a la família de la Freja tota aquella informació i en va fer còpies. Quan la Marta va tornar a Barcelona, on era una reconeguda periodista, va fer saber a tot el món el que havien fet la Freja i la seva àvia, aquest cop sense cap pseudònim.